

De geur van sneeuw

Ze hebben een sneeuwballengevecht gehouden, mijn kinderen. "Mam, we hebben honger. Mogen we wat eten?" vraagt 'sneeuwpop' Frank. Ik druk mijn neus in zijn vochtige haren. "Joh, wat ruik jij lekker naar sneeuw," zeg ik. Er verschijnt een grijns op het toch al zo glimmende gezicht van zijn zusje. "Hoe kan dat nou," smaalt Natascha, "sneeuw kun je toch niet ruiken?" Ik duw speels hun snuitjes tegen elkaar. "Oh, nee? Snuif eens goed!" Gierend van het lachen rennen ze weer naar buiten.

Ik kijk uit het raam naar de dwarrelende sneeuwvlokjes en ik ben weer even kind.

Het is koud buiten, maar binnen doe ik mijn wantjes uit. Ik mag ze op de kachel leggen, dan zijn ze zo weer droog. Het sist zo lekker, dat sneeuwwater op die warme houtkachel. Ik leg ze naast de appels die moeder daar heeft neergelegd. Ze heeft eerst de klokhuizen uit de stevige appels gehaald en er toen suiker en kaneel in gedaan. En nu ze in 'zilverpapier' warm liggen te worden kun je de kaneel al goed ruiken, lekker. In de vensterbank ligt een sinasappel. Moeder heeft er kruidnageltjes ingeduwd. Dat zorgt voor een lekker luchtje in huis, zegt ze. Ik zit aan de keukentafel en krijg een beker warme chocolademelk, de echte van Van Houten. De cacaodamp kringelt in mijn neus, ik snuif het genietend op. Op het fornuis staan drie grote pannen. In de grootste trekt moeder bouillon, soep voor zondag, niet uit een pakje, nee van echte mergpijp en lekkere kruiden. In de braadpan sudderen de met peper en nootmuskaat bestrooide sudderlapjes, in een zwarte pan liggen peertjes te stoven in een mengsel van gluhwein, vanillestokjes, kaneelpijpjes en sinasappelschilfertjes. Er staat een appeltaart in de oven en boterkoekjes liggen al op de kast af te koelen. Moeder strijkt de was, ze spuit er iets uit een bloemenspuit over heen. De geur van het pasgestreken wasgoed vermengt zich met die van vanille, nootmuskaat, kruidnagels, cacao, kaneel en het hout in de kachel.

In mijn haast steriele keuken besef ik plotseling dat ik zo'n moeder ben die door het jachtige bestaan geen tijd neemt om van haar huis ook een thuis te maken. Ontzeg ik mijn kinderen niet de herinnering aan gezellige, donkere wintermaanden? Gelukkig is het nog niet te laat. Morgen zal ik stoofpeertjes en suddervlees kopen. In de kast ontdek ik een pakje kruidnagels. Die mogen de kinderen straks in een sinasappel drukken. Ik maak een beker warme chocolademelk voor ze klaar en dan schil ik drie grote appels. De klokhuizen gaan er uit en ik vul ze met suiker en flink veel kaneel. Ze gaan de warme oven in. Mijn tweeling komt moegespeeld binnen. "Het ruikt hier anders," zegt Natascha. "Ja," mompelt Frank, "best lekker. Wat eten we?" Ik zet de chocolademelk voor ze op de keukentafel. "Gepofte appels," antwoord ik. "Hè," roept Natascha, "het ruikt niet naar appels." Ik glimlach een beetje dromerig. "Nee, jongens, ruik maar eens goed. Dit is nou de geur van sneeuw."

Bijdrage voor de schrijfwedstrijd van AmbiPur

Alie Engelsman
Waterrus 44
6922 HK Duiven
tel: 0316 - 266173

email: alie.engelsman@wanadoo.nl